

HỒI THỨ HAI TRĂM BA MƯƠI TU HẠ THÀNH KHÔNG MẤT MỘT TÊN QUÂN

Bên ngoài quan ải, khắp nơi mọc đầy những cây tùng, cây sam. Cả một giải ven sông Ngạch Nhĩ Cổ Lạp chỉ chít rừng rậm. Cây cao ngất trời hàng trăm năm không biết bao nhiêu mà kể. Quân Thanh phát động không đầy nửa ngày đã đốn được mấy ngàn cây lớn.

Binh sĩ trong quân có hơn trăm tên nguyên là thợ mộc được Ban phó tướng điều động khởi công. Hắn lựa thêm bốn, năm trăm quân khéo tay giúp việc chế tạo ống thụt ngay đêm hôm ấy.

Chính Ban phó tướng làm một cây kiểu mẫu. Cây ống thụt này đường kính hai thước, dài hơn một trượng. Đầu ống thụt lắp khúc gỗ để nằm ngang. Sáu tên quân chia ra đứng hai bên nắm quai khúc gỗ này thụt ra thụt vào.

Ống thụt hút nước nóng vào rồi, Ban phó tướng hạ lệnh cho sáu tên quân hết sức xô đẩy khúc gỗ nằm ngang để bắn nước nóng ra xa được hai trăm bộ.

Vì Tiểu Bảo coi diễn thử trăm trò khen ngợi.

Gã nói:

- Cái này không phải là ống thụt mà là súng bắn nước.

Gã ngẫm nghĩ nói tiếp:

- Chúng ta phải đặt cho nó một cái tên, kêu bằng... Bạch Long thủy pháo.

Gã lấy vàng bạc khao thưởng Ban phó tướng và quan binh chế tạo thủy pháo. Đồng thời gã đốc thúc binh tướng làm việc suốt ngày đêm.

Đồ Nhĩ Bố Thanh thấy quan Thanh đã rút lui rồi quay trở lại, liền lên mặt thành quan sát. Hắn ngó thấy trong trại binh xếp từng đống gỗ rất lớn, nghĩ thầm:

- Bọn man tử Trung Quốc đốn nhiều gỗ thế kia là để làm củi đốt lửa sưởi ấm. Chắc bọn chúng ở lại vây thành không rút lui nữa.

Rồi hắn lẩm bẩm:

- Hừ! Chỉ nửa tháng nữa là gió to tuyết dữ. Ta thử coi bọn người có chịu nổi không? Dù các người đốt bao nhiêu củi lửa cũng chẳng thể cản được âm phong hàn khí ở trong vòng địa ngục này tiết ra.

Hắn trở về doanh trướng sai thân binh đốt lò lửa, rót thứ rượu mạnh La Sát ra uống, lại gọi hai thiếu nữ Trung Quốc bắt được từ trước vào trướng hầu rượu.

Bên này bọn Bằng Xuân, Hà Hựu sai kỵ binh thu lượm nổi đồng, chảo gang của trăm họ để lại trong mấy dặm vuông vào một chỗ. Chúng lại sai binh sĩ đào đất làm bếp.

Củi khô cùng băng tuyết xếp thành từng đống cao như những trái núi nhỏ. Bao nhiêu Bạch Long thủy pháo đều dùng cành cây che lấp để bọn quân La Sát khỏi phát giác.

Đến ngày thứ chín, Ban phó tướng báo cáo đã chế tạo được ba ngàn Bạch Long thủy pháo.

Hôm sau là ngày hoàng đạo, Vi Tiểu Bảo thắng trướng từ giờ mao. Gã nổi trống tụ tập chúng tướng rồi hạ lệnh khiêng hết thủy pháo đặt lên mặt lũy. Miệng súng nằm hướng vào thành Nhã Tát Khắc.

Trong quân hiệu trống và tù và nổi lên inh ỏi. Súng nổ đoàng đoàng liên chín phát.

Tướng sĩ các doanh trại nhất tề động thủ khuân băng tuyết bỏ vào nổi đồng chảo gang và đốt lửa đun lên.

Đồ Nhĩ Bố Thanh đang trùm chăn ngủ kỹ chợt nghe ngoài thành pháo nổ rầm trời. Hắn hốt hoảng bỏ dậy, vội vã mặc quần áo, bên ngoài khoác áo cừu, rồi lật đặt lên mặt thành quan sát.

Lúc này gió to tuyết dữ, bầu trời ảm đạm, Đồ Nhĩ Bố Thanh chỉ nhìn thấy lò mờ trên mặt tường lũy, quân Thanh đặt đầy những cây gỗ lớn mà không hiểu để làm gì?

Đồ Nhĩ Bố Thanh còn đang nghi hoặc, bỗng nghe quân Thanh lớn tiếng reo hò, uy thế tựa trời long núi lở.

Đột nhiên mấy ngàn cây gỗ lớn phun nước ra. Cả bốn mặt tám phương đều bắn nước vào thành.

Đồ Nhĩ Bố Thanh cả kinh. Bỗng hấn thét lên một tiếng:

- ủa chao!

Một làn nước nóng bắn trúng ngực hấn.

Tiết trời lạnh quá. Nước nóng bắn tới nơi nhiệt lực đã giảm sút rất nhiều, nhưng Đồ Nhĩ Bố Thanh chân không đứng vững, lảo đảo người đi rồi ngã quay ra.

Bọn thân binh đứng bên vội lại đỡ hấn dậy.

Bốn mặt tiếng quân reo hò pha lẫn với tiếng ào ào lướt qua trên đầu bọn quân La Sát. Chúng ngừng mặt lên nhìn tưởng chừng đoàn Bạch Long đang phun tên nước vào thành.

Chỉ trong khoảnh khắc, trên thành Nhã Tát Khắc bao phủ một làn mù mịt mờ do hơi nước gặp khí lạnh gây ra.

Đồ Nhĩ Bố Thanh ruột rối như mớ bòng bong, trong lòng cực kỳ xao xuyến, hấn lớn tiếng la:

- Bọn Man tử Trung Quốc lại dùng yêu pháp rồi!

Hấn thấy nước từ trong cây lớn phun ra rất lấy làm kỳ và cho đây là bên quân Thanh thi triển yêu pháp, không còn nghi ngờ gì nữa.

Trong lúc hoang mang, Đồ Nhĩ Bố Thanh hô lớn:

- Các người phải nổ súng, đừng để bọn Man tử Trung Quốc xông lên mặt thành.

Nhưng từ hôm hấn bị Vi Tiểu Bảo lột trần truồng dong đi trên mặt thành ba vòng, uy tín hấn bị tổn thương rất nhiều. Trước kia, một khi hấn phát hiệu lệnh là bọn thuộc hạ đều tuân theo răm rắp, mà lần này chúng tỏ ra uể oải, lơ là.

Có điều quân La Sát thấy Thanh binh vây thành đánh rát, chúng sợ thành vỡ tất không thoát chết mà phải cố sức phòng thủ.

Lúc này chúng thấy tình thế biến đổi bất ngờ. Mấy nghìn thủy pháo bắn tên nước vào thành, bỏ chạy tán loạn, chẳng còn ai nhìn đến chủ tướng nữa.

May mà quân Thanh chỉ bắn nước lên chứ không thừa cơ đánh thành. Binh tướng La Sát hoang mang một lúc, vừa bình tĩnh được một chút, lại thấy dưới đất nước đóng thành băng. Trên đầu từng cây cột nước như rót vào đổ xuống âm âm.

Bao nhiêu đàn ông Trung Quốc ở trong thành Nhã Tát Khắc đã bị quân La Sát giết sạch sành sanh. Chúng chỉ lưu lại bọn phụ nữ ít tuổi làm doanh kỹ để chúng gian dâm thủ lạc.

Ngoài bọn quân tướng La Sát trong thành chỉ có những quan văn do Mạc Tư Khoa phái đến, hoặc những giáo sĩ truyền giáo, hay những người thương mại đi theo trong quân để bán hàng. Bọn này nghĩ rằng cuộc Đông tiến là một dịp đại phát tài, nên rất nhiều quân trộm cắp trà trộn vào.

Chỉ trong khoảnh khắc, người nào người nấy ướt như chuột lột.

Ban đầu nước còn hơi ấm, nhưng sau một lúc áo ướt bắt đầu kết lại thành băng.

Quân dân thấy vậy kinh hãi vô cùng, tới tấp cởi áo tụt giày.

Nên biết áo ướt một khi đóng thành băng là dính liền vào da thịt, mà ngón tay mọi người giá lạnh cứng đờ, không còn sức để cởi nữa. Dù có bạn giúp đỡ, cũng chỉ thọc tay vào xé rách áo quần mới lôi ra được. Như vậy vẫn nguy hiểm vô cùng.

Nước đọng dưới đất đóng lại mỗi lúc một cao. Trên mặt đất bấy nhầy trơn như mỡ đổ.

Bọn người La Sát tụt bỏ hết giày dép, chỉ còn chân không dẫm lên băng giá lạnh thấu xương. Chúng không chịu nổi, hai chân nhảy lên như cào cào, miệng kêu la:

- Lạnh đến chết người, lạnh đến chết người!

Mọi người tới tấp chạy lên chỗ cao để tránh nước đọng. Có kẻ liều lĩnh bò lên nóc nhà.

Bỗng trong đám đông, một người hô lớn:

- Dầu hàng đi, dầu hàng đi! Nếu không dầu hàng là chết sạch đến nơi bây giờ.

Đồ Nhĩ Bố Thanh mình khoác áo cừu, tay trái cầm dù. Hắn cười trên lưng con ngựa lớn, đầu cao nghêu nghện, đi lại tuần tiễu, vừa nghe tiếng hô đầu hàng liền nổi giận quát tháo:

- Kẻ nào ở trong này làm náo loạn quân tâm? Bọn gian tể rồi! Phải bắn chết đi!

Mọi người thấy hắn khoác áo da cừu chống được nước, trong mình vẫn ấm áp, mới đi lại diễu võ dương oai. Xung quanh hắn toàn là quân dân mình trần trụi trực bị khí lạnh hành hạ còn thiếu chết đi sống lại, ai cũng đem lòng căm phẫn.

Giữa lúc ấy, một người cúi xuống lượm khối băng dưới đất, nhắm Đồ Nhĩ Bố Thanh liệng tới.

Đồ Nhĩ Bố Thanh liền giơ súng lục lên bắn vào đám đông đẹt đẹt hai phát. Lập tức hai người ngã lăn ra chết.

Những người đứng kế bên thấy thế càng cău giận, đều lượm mảnh băng ném vào hắn loạn lên.

Lại có người nhảy xổ tới lôi hắn xuống ngựa.

Bọn vệ binh múa đao chém giết cũng không cản trở được.

Đang khi náo loạn, một đội kỵ binh chạy tới, bọn loạn dân La Sát mới bị giải tán.

Đồ Nhĩ Bố Thanh lồm cồm bò dậy.

Giữa lúc ấy, trên đầu hai tia nước rót thẳng vào khiến toàn thân hắn ướt đầm.

Hai chân nhảy loạn lên, Đồ Nhĩ Bố Thanh lớn tiếng thóa mạ, đồng thời bọn vệ binh giúp sức cởi áo tụt giấy.

Quân Thanh bắn thủy pháo có lúc nước dựng lên như cây cột có luồng phun ra tảo mát như thủy châu trên mặt thành, lại tựa hồ mưa rào đổ xuống. Có tia nước bắn lên cao, có tia bắn thấp hơn văng trúng vào người.

Nên biết những thủy pháo này chế tạo một cách rất thô sơ. Có cây luồng lực đạo bắn đi xa, có cây xạ trình rất gần. Lại có nhiều cây chỉ bắn mấy lần ống súng đã bể nát làm bị thương khá nhiều "pháo thủ" bên Thanh.

Ba nghìn cỗ thủy pháo bắn trong vòng hơn một giờ, đã có sáu bảy trăm cây bị hư hại.

Mặt khác, việc đun băng tuyết tan thành nước nóng chậm hơn không đủ cung ứng cho thủy pháo. Về sau "đạn được" tiếp ứng không kịp.

Quân Thanh thấy tình trạng quân La Sát trong thành tất tưởi khốn đốn, chúng đứng trên mặt lũy reo hò như sấm dậy. Một số đông lại cất tiếng Nam giọng Bắc ca hát râm ran.

Trong đám này có cả Vi Tiểu Bảo cử bài "Thập Bát mô"... một ta sờ, hai ta sờ...

Bằng Xuân cùng các tướng lật đật trong việc chỉ huy đội pháo binh. Ban phó tướng cũng cực nhọc điều động bọn mộc tượng sửa chữa những cây pháo bị hư hoại.

Đội binh sĩ phụ trách đun nước, gia súc cuốc băng bỏ vào chảo. Đội thủy binh khuân hết thùng lớn thùng nhỏ nước nóng đổ vào nòng súng.

Nòng súng đầy nước rồi, đội pháo thủ ấn đầu súng cho miệng súng hướng lên rồi hô:

- Một, hai, ba, bắn!

Đầu tên pháo thủ liền đẩy mạnh phiến gỗ thụt bắn nước vào thành.

Cuộc bắn tiếp tục hơn nửa giờ nữa, số thủy pháo mỗi lúc hư hại một nhiều. Nước nóng mỗi lúc một thiếu hụt thêm. Sau chỉ còn tám, chín trăm cỗ thủy pháo phát xạ. Dĩ nhiên uy lực giảm đi rất nhiều.

Vi Tiểu Bảo đang cảm thấy trong lòng nao núng, bỗng cổng thành Nhĩ Tát Khắc mở rộng. Mấy trăm người La Sát mình trần như nhộng ào ào kéo ra, lớn miệng hô:

- Dầu hàng, dầu hàng!

Lúc này Tát Bố Tố, vết thương trên đầu đã lành được quá nửa liền dẫn một nghìn kỵ binh chạy lại hô:

- Ai dầu hàng thì ngồi cả xuống đất!

Người La Sát ngo ngoe nhìn nhau chẳng hiểu hẳn nói gì.

Một tên bá tống trong đội quân Thanh liền ngồi xuống đất la lên:

- Ngồi xuống! Ngồi xuống!

Giữa lúc ấy, cổng thành đóng sập lại. Trên mặt thành từng loạt súng bắn xuống làm chết mấy chục người La Sát.

Bọn người ra hàng thấy trên thành bắn súng xuống bỏ chạy tán loạn.

Quân Thanh liền lái thủy pháo nhằm bắn vào binh tướng La Sát đứng trên mặt thành nổ súng. Bọn chúng hoảng sợ tới tấp nhảy xuống.

Lúc này trong thành ngập nước đến hơn hai thước đã đóng thành băng. Nếu muốn toàn thành đầy nước để trở nên một tòa đại băng thành thì phải tiếp tục bắn nước lên hàng nửa tháng hay ít ra cũng phải mười ngày.

Nhưng quân tướng La Sát đã không quần áo lại chẳng thể đốt lửa sưởi ấm, người nào người nấy bị rét cứng, toàn thân run bần bật như thần lẩn đút đuôi, sắc mặt xanh xám. Mấy tên quân phải ôm nhau cho đỡ lạnh.

Đồ Nhĩ Bố Thanh vẫn lớn tiếng quát tháo, đốc thúc binh tướng thủ thành, nhưng sĩ tốt ngoảnh mặt làm ngơ, không lý gì đến hẳn.

Đồ Nhĩ Bố Thanh tức quá giơ tay lên tát một tên quân.

Tên quan quân này lùi lại né tránh. Đồ Nhĩ Bố Thanh rượt theo trượt chân té xuống.

Một tên quân sĩ đứng bên liền đưa tay ra đẩy hẳn xuống hố đầy nước đọng.

Đồ Nhĩ Bố Thanh hết sức giãy dụa để bò lên, nhưng chân tay lạnh cứng không sao lên được. Hẳn lớn tiếng la:

- Cứu ta! Cứu ta!

Các binh tướng lơ đi như không nghe thấy, xúm quanh khối nước dương mắt lên nhìn hẳn.

Chẳng bao lâu, nước trong hố đóng thành băng vít chặt Đồ Nhĩ Bố Thanh thành một khối không nhúc nhích được. Nửa người trên hẳn chìa ra ngoài hố, miệng

thở hồng hộc. Từ ngực trở xuống chìm vào trong khối băng như người bị chôn sống.

Các binh tướng La Sát chẳng ai bảo ai mà cùng chung một quan điểm, mở rộng cửa thành, hô lớn:

- Đầu hàng, đầu hàng!

Quân dân La Sát, ngoại trừ những người bị rét còng không nhúc nhích được, hết thấy kéo ụa ra như đàn ong để xin đầu hàng.

Vì Tiểu Bảo sung sướng như người phát điên. Gã khoa chân múa tay, miệng nói ba hoa. Hiệu lệnh của gã chẳng còn ra đường lối nào nữa.

May ở chỗ những tướng lĩnh bên Thanh toàn là tay lão luyện trong quân trường, trải qua rất nhiều chiến trận. Miệng chúng lớn tiếng hô:

- Xin tuân lệnh.

Rồi tự ý xử trí với cuộc tiếp thu đầu hàng, cùng thi hành thủ tục tiếp thu, nhập thành, kiểm soát khí giới, thanh lý mọi việc cần thiết rất có phép tắc, thường khi ra ngoài hiệu lệnh của đại soái.

Có điều trước khi bắn nước vào thành chỉ lo không đủ, mà bây giờ trái lại thấy nhiều quá. Công cuộc hóa băng, tiêu nước trong thành thật không phải chuyện dễ dàng.

Lang Thản đốc thúc quan binh trước hết là dọn dẹp Tổng đốc phủ, mời Vì Tiểu Bảo, Sách Ngạch Đồ và quan Khâm sai vào ngồi.

Kế đó hân hoan niêm phong những kho hỏa dược, súng ống, kim ngân và phái binh coi giữ.

Hiện thời uy thế Thanh triều mới cường thịnh, kỷ luật trong quân rất nghiêm minh, chẳng ai dám tơ hào đụng chạm đến. Dĩ nhiên các quan lớn là bọn Vì Tiểu Bảo, Sách Ngạch Đồ càng thừa cơ phát tài.

Tối hôm ấy thành nội thành ngoại giết trâu mổ cừu mở tiệc khánh chúc.

Bọn Sách Ngạch Đồ hết lời tâng bốc Vì Tiểu Bảo, ca tụng Vì đại soái dụng binh như thần. Dù Tôn, Ngô phục sinh cũng không thể bì kịp.

Viên Khâm sai theo hùa lên tiếng:

- Chuyến này tiểu đệ dời khỏi kinh sư, đức Hoàng thượng ân cần nhắc nhở Vi đại soái không nên làm tổn thương nhân mạng quá nhiều. Bữa nay Vi đại soái hạ thành khắc địch dĩ nhiên là một kỳ công, nhưng tuyệt ở chỗ chẳng cần động dụng đến đao thương kiếm kích, cung tên hỏa khí. Bên thành không một ai chết trận. Trong một ngày trời phá đại địch, hạ thành trì, mà không hao tổn một chiến tướng, một tên quân thì tự cổ chí kim chỉ có một mình Vi đại soái làm được mà thôi. Tiểu đệ nhận thấy đây là công cuộc chẳng những tiền vô cổ nhân mà còn dám chắc hậu vô lai giả nữa.

Vi Tiểu Bảo nhơn nhơn đắc ý lại càng ba hoa khoác lác. Gã đáp:

- Muốn phá thành Nhã Tát Khắc sự thực không phải là việc khó, nhưng khó ở chỗ hoàng ân bát ngát, thương tiếc quân dân, mình phải giữ sao tránh được thương vong quá nhiều cho khỏi trái với tâm nguyện của Hoàng thượng. Vì thế mà tiểu đệ phải chờ tới bữa nay mới trù liệu xong kế hoạch, để Khâm sai đại thân hành chứng kiến: Bọn tiểu đệ vì Hoàng thượng ra sức phá giặc đoạt thành mà thành công không phải chuyện lạ. Cái khó là ở chỗ phải vừa tuân thánh ý, thắng trận nhưng không giết người.

Các tướng tuy biết gã khoe khoang khoác lác, nhưng sự thực thắng trận hạ thành mà không giết một người nào quả là một việc khó khăn hơn cả lên trời, nên ai cũng lẩm nhẩm gật đầu ra chiều rất khâm phục.

Đách Ngạch Đồ nói:

- Trước công cuộc hiện đại này, Đách mỗ chỉ có thể kết luận bằng một câu: Đây là hồng phúc của Hoàng thượng, kỳ tài của Vi đại soái.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Công cuộc bữa nay phải nói là từ trên xuống dưới, ai cũng đóng góp một phần công lao rất lớn. Tỷ như không được Khâm sai đại nhân và Đách đại nhân thân lâm trận thượng, ra sức đốc chiến thì bọn tiểu đệ làm sao thắng trận được dễ dàng?

Khâm sai và Đách Ngạch Đồ nghe gã nói trong lòng khoan khoái lại vô cùng cảm kích. Lúc đối trận vừa rồi, hai vị văn quan này ẩn lánh ở đằng xa, chỉ sợ tên

bay đạn lạc, làm gì có chuyện thân lâm trận thương, gia sức đốc chiến? Nhưng Vi Tiểu Bảo đã tuyên bố như vậy là trong bản tâu báo tin thắng trận, họ cũng dự một phần công lớn trong vụ này.

Người ta thường nói: "Rung rinh cổ kiệu người khiêng người". Sách lễ cũng nói: "Có đi có lại mới toại lòng nhau". Vi Tiểu Bảo là một tay rất thạo nghề làm quan. Gã dâng Khâm sai một phần công lớn là được ơn mà chẳng thiệt gì cho mình. Chuyến này Khâm sai trở về Bắc Kinh, dĩ nhiên sẽ thổi phồng gã lên ở trước mặt Hoàng đế. Dù công lao gã chỉ đáng ba phần, lão cũng tăng lên mười phần. Còn những chuyện vượt ra ngoài vòng luật pháp ở trong quân, Khâm sai cùng Sách Ngạch Đồ dĩ nhiên bưng kín miệng bình.

Mọi người ăn uống một lúc rồi, bộ hạ của Lâm Hưng Châu đưa bọn hàng binh La Sát vào báo cáo là chúng đã đào hố băng lôi Đồ Nhĩ Bố Thanh ra ngoài, hiện khiêng đến để dưới thêm.

Lúc này Đồ Nhĩ Bố Thanh đã chết cứng từ lâu. Toàn thân hằn biến thành màu xanh xám.

Vi Tiểu Bảo ngó thấy liền thở dài nói:

- Cha này đặt cái tên xúi quái! Nếu hãn không phải là Đồ Nhĩ Bố Thanh mà là Đồ Nhĩ Bố Tài thì chẳng đến nỗi chết xanh chết xám thế này mà còn phát tài nữa.

Gã lại sai người lấy quan tài gỗ để thu liệm Đồ Nhĩ Bố Thanh.

Đêm hôm ấy Vi Tiểu Bảo ngủ với Song Nhi ở trong ngoại phòng tại phủ Tổng đốc. Nơi đây đã có lửa đỏ hồng, lại đủ chần đoạn đệm gấm, đầy vẻ xuân tình.

Ngày trước Vi Tiểu Bảo đã vào phòng này. Cự địa trùng du, gã mở nắp rương ở cạnh giường lên coi thấy trong rương đựng toàn quân phục cùng súng ống.

Song Nhi cười hỏi:

- Phải chăng tướng công mở rương coi xem có Công chúa La Sát chui lên.

Vi Tiểu Bảo cũng cười đáp:

- Nàng là Công chúa Trung Quốc, so với Công chúa La Sát còn hay hơn nhiều.

Song Nhi lại cười nói:

- Đáng tiếc là Công chúa Trung Quốc của tướng công hiện ở Bắc Kinh chứ không có ở đây.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Hảo Song Nhi! Bữa nay chúng ta có thể coi như "Đại công cáo thành" được không?

Song Nhi mỉm cười, hai má đỏ hồng.

Tuy thị cùng Vì Tiểu Bảo thành vợ thành chồng đã lâu ngày, nhưng nghe trượng phu nhắc câu "Đại công cáo thành" thị vẫn bẽn lẽn.

Vì Tiểu Bảo giang tay ra ôm lưng thị. Hai người sóng vai ngồi ở cạnh giường. Gã nói:

- Song Nhi giáp tấm địa đồ hao tổn rất nhiều tâm huyết. Nay chúng ta lại lấy được Lộc Đỉnh Sơn. Đức Hoàng thượng đã phong thành làm Lộc Đỉnh công, chắc ngài giao thành này quản thủ. Trong lòng đất dưới đây cất dấu số Kim ngân tài bảo. Chúng ta từ từ đào lên mà lấy. Ta phải đổi tên Vì Tiểu Bảo thành tên Vì Đa Bảo cho hợp.

Song Nhi đáp:

- Tướng công hiện đã có rất nhiều vàng bạc, tiêu xài không hết, lấy thêm châu báu cũng bằng vô dụng. Tiện thiếp tưởng cứ là Vì Tiểu Bảo hay hơn.

Vì Tiểu Bảo khẽ hôn vào má thị, nói:

- Đúng lắm, đúng lắm! Máy bữa nay ta không quyết định được chủ ý. Nếu đào đất tìm châu báu e làm đứt long mạch nguy hại đến tính mạng tiểu Hoàng đế. Ngài là đại cữu tử mà trước nay đối đãi với ta rất tử tế. Nếu hành động của mình làm ngài chết oan thì yên tâm thế nào được? Nhưng không đào lên để lấy bảo vật thực cũng đáng tiếc. Bây giờ đành thế này vậy. Chúng ta tạm thời hoãn việc khai quật bảo tàng, chờ sau khi Hoàng thượng ngự giá thăng thiên mà chúng ta nghèo đói, khi ấy sẽ bắt đầu khai quật cũng chưa muộn...

Gã vừa nói tới đây, bỗng thấy bức rèm lay động rồi trong rương gỗ bật lên những tiếng lạch cạch.

Hai người đưa mắt ra hiệu với nhau, chăm chú nhìn xuống rương gỗ.
Đau một lúc lâu không thấy động tĩnh gì nữa, Vi Tiểu Bảo khẽ vỗ tay ba cái.
Đông Nhi ra mở cửa phòng. Lập tức bốn tên thân binh châu chực bên ngoài chạy vào khom lưng chờ lệnh.
Vi Tiểu Bảo trở cái rương khẽ nói:
- Trong đó có người.
Bốn tên thân binh giật mình kinh hãi chạy lại mở nắp rương thì chỉ thấy bên trong xếp đầy quần áo.
Vi Tiểu Bảo đánh tay ra hiệu. Bốn thân binh liền bốc quần áo bỏ ra ngoài, lật đáy rương lên ngó thấy huyết động.
Giữa lúc ấy, bỗng nghe tiếng nổ rùng rợn. Một cây súng từ trong huyết thò lên.
Một tên thân binh bật tiếng la:
- Ủi chao!
Vai gã trúng đạn, người ngã về phía sau.
Đông Nhi vội kéo Vi Tiểu Bảo đưa ra sau lưng để che chở cho gã.
Vi Tiểu Bảo trở vào đóng than lò lửa rồi đánh tay làm hiệu.
Một tên thân binh liền tiến lại bung lò than đổ xuống huyết động.
Trong động nổi lên những tiếng kêu rú bằng La Sát ngữ. Tiếp theo là tiếng ho sù sù không ngớt.
Vi Tiểu Bảo hô bằng tiếng La Sát:
- Quăng súng lên trước rồi hãy chui ra.
Lập tức một cây súng lục từ trong huyết động liệng ra. Tiếp theo một tên quân La Sát thò đầu lên.
Một tên thân binh nắm tóc tên quân La Sát giật ngựa về phía sau. Một tên thân binh nữa chỉ đao vào cổ hắn.

Hầm râu tên quân La Sát đang bị lửa cháy chưa tắt. Hầm đau quá thét lên be be, lồm cồm bò ra ngoài, trông rất thảm hại.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Ở dưới còn người nào không?

Trong động có tiếng hô:

- Còn một người. Đầu hàng, đầu hàng.

*** *vietkiem.com* ***